

தேவனுடைய நீதி

புறஜாதியாருக்கு: “சத்தியத்தை அநியாயத்தினாலே அடக்கி வைக்கிற மனுஷருடைய எல்லா வித அவபக்திக்கும் அநியாயத்துக்கும் விரோதமாய், தேவகோபம் வானத்திலிருந்து வெளிப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறது. தேவனைக் குறித்து அறியப்படுவது அவர்களுக்குள்ளே வெளிப்பட்டிருக்கிறது, தேவனே அதை அவர்களுக்கு வெளிப்படுத்தியிருக்கிறார். எப்படியென்றால், காணப்படாதவைகளாகிய அவருடைய நித்திய வல்லமை தேவத்துவம் என்பவைகள், உண்டாக்கப்பட்டிருக்கிறவைகளினாலே, உலகமுண்டானது முதற்கொண்டு, தெளிவாய்க் காணப்படும், ஆதலால் அவர்கள் போக்குச்சொல்ல இடமில்லை. அவர்கள் தேவனை அறிந்தும், அவரைத் தேவனென்று மகிமைப்படுத்தாமலும், ஸ்தோத்திரியாமலும் மிருந்து, தங்கள் சிந்தனைகளினாலே வீணரானார்கள், உணர்வில்லாத அவர்களுடைய இருதயம் இருளடைந்து. ... இப்படிப்பட்டவைகளைச் செய்கிறவர்கள் மரணத்திற்குப் பாத்திரராயிருக்கிறார்களென்று தேவன் தீர்மானித்த நீதியான தீர்ப்பை அவர்கள் அறிந்திருந்தும், அவைகளைத் தாங்களே செய்கிறதுமல்லாமல், அவைகளைச் செய்கிற மற்றவர்களிடத்தில் பிரியப்படுகிறவர்களுமாயிருக்கிறார்கள்” (ரோமர் 1:18-32).

“அன்றியும் நியாயப்பிரமாணமில்லாத புறஜாதிகள் சுபாவமாய் நியாயப்பிரமாணத்தின்படி செய்கிறபோது, நியாயப்பிரமாணமில்லாத அவர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே நியாயப்பிரமாணமாயிருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய மனச்சாட்சியும் கூடச் சாட்சியிலிருக்கிறதினாலும், குற்றமுண்டு குற்றமில்லையென்று அவர்களுடைய சிந்தனைகள் ஒன்றையொன்று தீர்க்கிறதினாலும், நியாயப்பிரமாணத்திற்கேற்ற கிரியை தங்கள் இருதயங்களில் எழுதியிருக்கிறதென்று காண்பிக்கிறார்கள்” (ரோமர் 2:14, 15).

யூதர்களுக்கு: “ஆகையால், மற்றவர்களைக் குற்றவாளியாகத் தீர்க்கிறவனே, நீ யாரானாலும் சரி, போக்குச்சொல்ல உனக்கு இடமில்லை, நீ குற்றமாகத் தீர்க்கிறவைகள் எவைகளோ, அவைகளை நீயே செய்கிற படியால், நீ மற்றவர்களைக் குறித்துச் சொல்லுகிற தீர்ப்பினாலே உன்னைத் தானே குற்றவாளியாகத் தீர்க்கிறாய். இப்படிப்பட்டவைகளைச் செய்கிறவர்களுக்குத் தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்பு சத்தியத்தின்படியே இருக்கிறதென்று அறிந்திருக்கிறோம். இப்படிப்பட்டவைகளைச் செய்கிறவர்களைக் குற்றவாளிகளென்று தீர்த்தும், அவைகளையே செய்கிறவனே, நீ தேவனுடைய நியாயத்தீர்ப்புக்குத் தப்பிக்கொள்ளலாமென்று

நினைக்கிறாயோ?” (ரோமர் 2:1-3).

எல்லாருக்கும்: “முன்பு யூதரிலும் பின்பு கிரேக்கரிலும் பொல்லாங்கு செய்கிற எந்த மனுஷ ஆத்துமாவுக்கும் உபத்திரவமும் வியாசுலமும் உண்டாகும். முன்பு யூதரிலும் பின்பு கிரேக்கரிலும் எவன் நன்மை செய்கிறானோ அவனுக்கு மகிமையும் கனமும் சமாதானமும் உண்டாகும்” (ரோமர் 2:9, 10).

“எல்லாரும் பாவஞ் செய்து, தேவமகிமையற்றவர்களாகி, இலவசமாய் அவருடைய கிருபையினாலே கிறிஸ்து இயேசுவிலுள்ள மீட்பைக் கொண்டு நீதிமாண்களாக்கப்படுகிறார்கள், தேவன் பொறுமையாயிருந்த முற்காலத்தில் நடந்த பாவங்களைத் தாம் பொறுத்துக் கொண்டதைக் குறித்துத் தம்முடைய நீதியைக் காண்பிக்கும் பொருட்டாகவும், தாம் நீதியுள்ளவரும், இயேசுவினிடத்தில் விசுவாசமாயிருக்கிறவனை நீதிமாணாக்குகிறவருமாய் விளங்கும்படி, இக்காலத்திலே தமது நீதியைக் காண்பிக்கும் பொருட்டாகவும், கிறிஸ்து இயேசுவினுடைய இரத்தத்தைப் பற்றும் விசுவாசத்தினாலே பலிக்கும் கிருபாதார பலியாக அவரையே ஏற்படுத்தினார்” (ரோமர் 3:23-26).

நியாயத்தீர்ப்பு நாளில் தேவன் கொடுக்கவிருக்கும் வெகுமதிகள் மற்றும் தண்டனைகள் ஆகியவற்றை ஆழ்ந்து சிந்தித்தபின்பு, நாம் “இவையாவற்றிலும் தேவனுடைய நியாயம் எங்கே உள்ளது? மக்கள் தங்களுடைய குறுகிய வாழ்நாளில் இந்த பூமியில் வாழ்ந்திருந்த வகைக்காக அவர்களுக்கு என்றென்றைக்கும் வெகுமதியோ அல்லது தண்டனையோ அளிப்பது அவருக்கு நியாயமாக உள்ளதா? துன்மார்க்கமாகவே வாழ்ந்து கடைசியில் மனந்திரும்புகின்ற ஒருவருக்கு அவர் ஏன் வெகுமதியளிக்க வேண்டும்?” என்று கேட்கலாம். லூக்கா 15ல் வரும் மூத்த சகோதரன், தனது தம்பி துன்மார்க்கமாக வாழ்ந்திருந்தபடியால், தந்தையின் தயவைப் பெற அவனுக்குத் தகுதியில்லை என்று நினைத்தான் (வ. 25-30). நாம், “ஒரு நபர் சில ‘சிறிய’ நிபந்தனைகளுக்குக் கீழ்ப்படியத் தவறினார் என்பதற்காக தேவன் அந்த நபரை நித்தியத்திற்கும் தண்டித்தால், தேவனுடைய நியாயத்தைப் பற்றிய விஷயம் என்ன?” என்று கேட்கலாம்.

கோபமும் கடுமையான தண்டனையும், தேவனுடைய அன்பு, இரக்கம் மற்றும் கிருபை ஆகியவற்றுடன் எவ்வாறு இசைவிக்கப்பட முடியும் என்று பலர் வியப்படைகின்றனர். தேவனுடைய அன்புதான் அவர் கோபம் கொள்ளும்படி தூண்டுகிறது என்பது வினோதமானதாகக் காணப்படலாம். ஒருவேளை இது விஷயத்தை மிகவும் அதிகமாக சுலபமாக்கலாம், ஆனால் நாம் யார்மீது அன்புகூர்ந்து மற்றும் யாருக்காகத் தியாகம் செய்திருந்தோமோ, அவர்களால் புறக்கணிக்கப்படும்போது, நாம் கோபத்திலிருந்து விலகியிருக்கக் கூடுமா? தேவன் எரிச்சலுள்ள தேவன் என்று அழைக்கப்படுகின்றார்.¹ அவரது அன்பானது அவரது எரிச்சலின் அடிப்படையிலேயே அமைந்துள்ளது. அவரது எரிச்சல்தான் அவரைக் கோபம் கொள்ளும்படி

தூண்டுகிறது; அவரது கோபம் அவர் தண்டனை அளிக்கும்படி அவரை இயக்குகிறது. “கர்த்தர் எரிச்சலுள்ளவரும் நீதியைச் சரிக்கட்டுகிறவருமான தேவன். கர்த்தர் நீதியைச் சரிக்கட்டுகிறவர், உக்கிரகோபமுள்ளவர். கர்த்தர் தம்முடைய சத்துருக்களுக்குப் பிரதிபலன் அளிக்கிறவர், அவர் தம்முடைய பகைஞருக்காகக் கோபத்தை வைத்து வைக்கிறவர்” (நாகூம் 1:2).

தேவன் நமது பிதாவாக இருப்பதால், அவர் கண்டிப்புள்ள நியாயாதிபதியாக இருக்க மாட்டார் என்றோ, அல்லது இயேசுவானவர் ஒரு ஆட்டுக் குட்டியாக இருப்பதால் அவர் ஒரு சிங்கமாக இருக்க முடியாது என்றோ நாம் முடிவு செய்து விடக்கூடாது. பரிசுத்த ஆவியானவரை ஒரு புறா என்ற வகையில் நாம் நினைக்கலாம், ஆனால் அவர் பட்சிக்கிற அக்கினியாக இருக்க முடியும் என்பதில் நாம் சந்தேகம் அடையக்கூடாது. நாம் கிறிஸ்துவின் மூலமாக நித்திய தண்டனைக்குத் தப்பித்துக்கொள்ளும் வழியை, தேவன் எவ்வாறு அளித்துள்ளார் என்பதை “நற்செய்தியாகிய” சுவிசேஷம் நமக்குக் கூறுகிறது.

பரலோகம் மற்றும் நரகம் ஆகியவைகள் ஏற்றதல்லாதவைகளா?

கொடூரமான பாவிசுளாய் இருப்பவர்களை இரட்சிப்பதற்கு தேவன் “நியாயமுள்ளவராக” இருக்கின்றாரா? தேவன் கண்டிப்பான நியாயத்தின் படி செயல்பட்டால், நம்மில் எவருமே மீட்கப்பட முடியாது! நாம், “எல்லாரும் பாவஞ்செய்து, தேவமகிமையற்றவர்களானோம்” (ரோமர் 3:23; 3:9, 10; 1 யோவா. 1:8, 10ஐயும் காணவும்) என்பதை அறிந்திருக்கின்றோம். நாம் யாவரும், நமது பாவங்களினிமித்தம் தண்டிக்கப்படத் தகுதியானவர்களாக இருக்கின்றோம். நம்மில் எவரும் பரலோகத்தில் நித்திய ஜீவனுக்குப் பாத்திரராக இருப்பதில்லை. நமது சொந்த இரட்சிப்பை நமக்கு நாமே அளித்துக் கொள்ள இயலாது (எபே. 2:8, 9); இயேசு மாத்திரமே நம்மை இரட்சிக்க முடியும் (அப். 4:12). தேவனுடைய நீதியானது நமது பாவங்களுக்கு மரணமே ஊதியமாக கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறது என்பதை நினைவில் வையுங்கள் (ரோமர் 6:23). இயேசுவின் மரணம் (கொலோ. 1:19-22) தேவனுடைய நியாயத்தைத் திருப்திப்படுத்தி (ரோமர் 3:25) முழு உலகத்திற்கும் மன்னிப்புக் கிடைக்கச் செய்துள்ளது (1 யோவா. 2:2). இயேசு நமது பாவங்களில் இருந்து நம்மை விடுதலையாக்கியதினால் (வெளி. 1:6) நமக்கு நித்திய இரட்சிப்பை அளித்துள்ளார் (எபி. 5:8, 9).

தேவனுடைய நியாயத்தைப் பற்றிய சில கடினமான கேள்விகளுக்குப் பதில் அளிக்க நாம் முயற்சி செய்வோம்:

(1) “ஒரு நபர் தமது வாழ்வு முழுவதிலும் துன்மார்க்கமாய் நடந்து, கடைசி நிமிடத்தில் அவற்றிலிருந்து தேவனிடத்திற்குத் திரும்பினால், அவரை தேவன் இரட்சித்துக் கொள்வதில் நியாயமாய் இருக்கின்றாரா?” தேவன் இதைச் செய்தால், மனிதரின் தர்க்கமானது, “ஆண்டவருடைய வழி செம்மையானதல்ல” (எசே. 33:17) என்று கூறலாம்.

... துன்மார்க்கன் தன் துன்மார்க்கத்தை விட்டுத் திரும்புகிற நாளிலே அவன் தன் அக்கிரமத்தினால் விழுந்துபோவதுமில்லை, ... பின்னும் “சாகவே சாவாய்,” என்று நான் துன்மார்க்கனுக்குச் சொல்லும்போது, அவன் தன் பாவத்தை விட்டுத்திரும்பி, நியாயமும் நீதியுஞ்செய்து, துன்மார்க்கன் தான் வாங்கின அடைமானத்தையும் தான் கொள்ளை மிட்ட பொருளையும் திரும்பக் கொடுத்துவிட்டு, அநியாயம் செய்யாதபடி ஜீவப்பிரமாணங்களில் நடந்தால், அவன் சாகாமல் பிழைக்கவே பிழைப்பான்.

“... துன்மார்க்கன் தன் அக்கிரமத்தை விட்டுத் திரும்பி, நியாயமும் நீதியும் செய்தால், அவன் அவைகளினால் பிழைப்பான்” (எசே. 33:12-19).

பவுல் மற்றும் லூக்கா 15ல் உள்ள ஊதாரி மகன் ஆகியோர் தேவனுடைய மன்னிப்பிற்கு நல்ல உதாரணங்களாக உள்ளனர். மன்னிப்பு என்பது நாம் பெற்றுக்கொள்ளத் தகுதியற்ற ஒரு கொடையாக உள்ளது. இது, நாம் தேவனுக்கு எவ்வளவு நற்செயல்கள் செய்துள்ளோம் என்பதன் அடிப்படையில் அமையாமல், இயேசுவின் மரணத்தின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது (எபே. 2:8, 9). அவர் [நமது] ஊழியம் எவ்வளவு நீண்ட காலம் செய்யப்பட்டுள்ளது என்பதைக் கருதாமல், தாம் தேர்ந்துகொள்ளும் எவ்வொருவருக்கும் தமது சொந்த நிபந்தனைகளின்படியே இரட்சிப்பைக் கொடுப்பதற்கு நியாயமுள்ளவராக இருக்கின்றார்.

(2) “ஒரு நபர் தமது வாழ்வு முழுவதிலும் நீதிமானாக இருந்து, ஆனால் கடைசியில் பாவம் நிறைந்தவரானால், அவரைத் தண்டிப்பதில் தேவன் நியாயமுள்ளவராக இருக்கின்றாரா?” தேவன் எசேக்கியேலிடம் பின்வருமாறு கூறினார்:

நீதிமான் பாவஞ் செய்கிற நாளிலே தன் நீதியினால் பிழைப்பதுமில்லை ... பிழைக்கவே பிழைப்பாய் என்று நான் நீதிமானுக்குச் சொல்லும் போது, அவன் தன் நீதியை நம்பி, அநியாயஞ் செய்தால், அவனுடைய நீதியில் ஒன்றும் நினைக்கப்படுவதில்லை: அவன் செய்த தன் அநியாயத்திலே சாவான் (எசே. 33:12, 13).

நீதிமான் தன் நீதியை விட்டுத் திரும்பி, அநியாயஞ் செய்தால், அவன் அதினால் சாவான் (எசே. 33:18).

ஒரு நபர் பாவத்திற்குத் தம்மை ஒப்புக்கொடுத்தால், அவர் தமக்கு, தேவனுடைய கிருபையின் கதவை அடைத்துப்போடுகின்றார். இயேசுவின் இரத்தம் மாத்திரமே பாவங்களை மன்னிக்க முடியும். மன்னிப்பு என்பது தேவனுக்கு நமது தனிப்பட்ட பதில்செயலின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது.

(3) “ஒரு நபர், கிறிஸ்துவின் மூலம் கிடைக்கும் இரட்சிப்பின் வழியைப் பற்றி அறிவதற்கு வகை எதையும் பெற்றிராதபோது, அந்த நபரைத் தண்டிப்பதில் தேவன் நியாயமுள்ளவராக இருக்கின்றாரா?” இந்த கேள்விக்கு வேதாகமம் திட்டவாட்டமாக பதில் எதுவும் தராதபடியால்,

வேத வசனங்களில் மறைமுகமாக குறிப்பிடப்பட்டுள்ளவைகளின் அடிப்படையிலேயே நாம் நமது முடிவுகளை ஏற்படுத்தக்கூடும். இயேசு, “நானே அவர் என்று நீங்கள் விசுவாசியாவிட்டால் உங்கள் பாவங்களிலே சாவீர்கள்” என்று கூறினார் (யோவா. 8:24ஆ). இயேசு தமது முழு வீச்சிலான இந்த உறுதிப்பாட்டில், தம்மைக்குறித்து ஒருபோதும் கேள்விப்படாதவர்களையும் உள்ளடக்கினாரா? இயேசு ஒருவர் மாத்திரமே உலகத்தின் இரட்சகராக இருக்கின்றபடியால் (யோவா. 14:6), இந்தக் கூற்று எல்லா மனிதர்களையும் பிணைத்திருக்க வேண்டும். எழுதப்பட்டிருக்கிறதான, தேவனுடைய வெளிப்படுத்துதல் இன்றி, இயேசுவின்மீது மனிதர்கள் நம்பிக்கை கொள்வதற்கு வாய்ப்பெதுவும் இல்லை என்பதாகவே காணப்படுகிறது; ஏனெனில் விசுவாசம் தேவனுடைய வசனத்தின் மூலமாகவே வருகிறது (ரோமர் 10:17; யோவா. 17:20, 21; அப். 17:11, 12).

பழைய ஏற்பாட்டு காலமான, பழைய யுகத்தின் கீழ், மக்களைக் கீழ்ப்படுத்தியிருந்த சட்டங்களின்படி அவர்களை தேவன் தண்டித்தார். புறஜாதிகளைக் குறித்துப் பவுல், “எவர்கள் நியாயப்பிரமாணமில்லாமல் பாவஞ்செய்கிறார்களோ, அவர்கள் நியாயப்பிரமாணமில்லாமல் கெட்டுப் போவார்கள், எவர்கள் நியாயப்பிரமாணத்துக்குட்பட்டவர்களாய்ப் பாவஞ் செய்கிறார்களோ, அவர்கள் நியாயப்பிரமாணத்தினாலே ஆக்கினைத் தீர்ப்படைவார்கள்;” “அன்றியும் நியாயப்பிரமாணமில்லாத புறஜாதிகள் சுபாவமாய் நியாயப்பிரமாணத்தின்படி செய்கிறபோது, நியாயப்பிரமாணமில்லாத அவர்கள் தங்களுக்குத் தாங்களே நியாயப்பிரமாணமாயிருக்கிறார்கள்” என்று எழுதினார் (ரோமர் 2:12, 14). ஒருவர், தேவன் இல்லாதது போல், தேவபக்தியற்ற வாழ்வை மேற்கொண்டால், அவர் சாக்குப்போக்குச் சொல்ல இடமில்லை; ஏனெனில் அவர் இருக்கின்றார் என்பதற்குப் போதுமான ஆதாரமும் (ரோமர் 1:18-20) உள்கட்டமைப்பு கொண்ட ஒழுக்கக் கோட்பாடும் (ரோமர் 2:14) இருந்தது/இருக்கிறது. கிறிஸ்தவ காலமான இந்தக் கடைசி யுகத்தில், “அறியாமையுள்ள காலங்களைத் தேவன் காணாதவர்போலிருந்தார்; இப்பொழுதோ மனந்திரும்ப வேண்டுமென்று எங்குமுள்ள மனுஷரெல்லாருக்கும் கட்டளையிடுகிறார். மேலும் ஒரு நாளைக் குறித்திருக்கிறார். அதிலே அவர் தாம் நியமித்த மனுஷனைக்கொண்டு, பூலோகத்தை நீதியாய் நியாயந் தீர்ப்பார். அந்த மனுஷனை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பினதினாலே அதின் நிச்சயத்தை எல்லாருக்கும் விளங்கப்பண்ணினார்” என்று பவுல் கூறினார் (அப். 17:30, 31).

இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலுக்குப் பின்பு, அவர் தமது அப்போஸ்தலர்களுக்குத் தமது பிரதான கட்டளையைக் கொடுத்தார், அதில் எஞ்சியுள்ள காலத்திற்கு முழு உலகமும் உள்ளடக்கப்பட்டது: “நீங்கள் உலகமெங்கும் போய், சர்வ சிருஷ்டிக்கும் சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கியுங்கள். விசுவாசமுள்ள வனாகி ஞானஸ்நானம் பெற்றவன் இரட்சிக்கப்படுவான், விசுவாசியாத வனோ ஆக்கினைக்குள்ளாகத் தீர்க்கப்படுவான்” (மாற். 16:15, 16). பவுலின் கூற்றுப்படி, தேவன் இரட்சிப்பிற்கான தமது வல்லமையை சவிசேஷத்திற்குள் வைத்தார்:

கிறிஸ்துவின் சவிசேஷத்தைக் குறித்து நாம் வெட்கப்படேன், முன்பு யூதரிலும் பின்பு கிரேக்கரிலும் விசுவாசிக்கிறவனெவனோ அவனுக்கு இரட்சிப்பு உண்டாவதற்கு இது தேவபெலனாயிருக்கிறது. விசுவாசத்தினாலே நீதிமான் பிழைப்பான் என்று எழுதியிருக்கிறபடி விசுவாசத்தினால் உண்டாகும் தேவநீதி விசுவாசத்திற்கென்று அந்தச் சவிசேஷத்தினால் வெளிப்படுத்தப்படுகிறது (ரோமர் 1:16, 17).

இந்தக் காரணத்தினால், சவிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படியாதவர்கள் இழந்து போகப்படுவார்கள் என்று பவுல் எச்சரிக்கை செய்தார். இயேசு மறுபடி வரும்போது, அவரது வல்லமையுள்ள தூதர்கள், தேவனை அறியாவர் களுக்கும் நமது கர்த்தராகிய இயேசுவின் சவிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படியாதவர்களுக்கும் “நீதியுள்ள ஆக்கினையைச்” செலுத்துவார்கள் (2 தெச. 1:8).

பேதுரு, “தேவன் பட்சபாதமுள்ளவரல்ல என்றும், எந்த ஜனத்திலாயினும் அவருக்குப் பயந்திருந்து நீதியைச் செய்கிறவன் எவனோ அவனே அவருக்கு உகந்தவன் என்றும் நிச்சயமாய் அறிந்திருக்கிறேன்” என்று கூறினார் (அப். 10:34, 35). கொர்நேலியு தேவனுக்குப் பயந்தவராயிருந்து நல்ல ஒழுக்கமான வாழ்வை வாழ்ந்திருந்தபோதும் (அப். 10:1, 2), அவர் இரட்சிக்கப்படுவது அவசியமாயிருந்தது (அப். 11:14). இவ்விதமாக அவர் சவிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து ஒரு கிறிஸ்தவராகும்படி அவருக்கு, சவிசேஷத்தைப் பிரசங்கிக்க தேவன் பேதுருவை அவரிடத்திற்கு அனுப்பினார்.

இந்த எல்லா வசனப்பகுதிகளின் வெளிச்சத்தில், உலகத்தில் வாழும் கணக்கு ஒப்புவிக்க வேண்டிய நபர் ஒவ்வொருவரும் சவிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து அதன்படி வாழவேண்டும் என்பது தெளிவாக உள்ளது. எந்தக் காரணத்திற்காயினும் இதைச் செய்யாதிருக்கிற எவரொருவரும் நியாயமும் பரிசுத்தமும் உள்ள தேவனுடைய கைகளில் விழுகின்றனர். பரலோகத்தின் இந்தப் பகுதியில் இருக்கும் ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவருக்கும், நரகத்தின் இந்தப் பகுதியில் இருக்கும் ஒவ்வொரு பாவியும் சவிசேஷத்தைப் பெற்றுக் கொள்ளும்படி ஊழியம் செய்ய வேண்டியது ஆவிக்குரிய கடமையாக உள்ளது என்பது தெளிவு. ஒருவேளை, “சவிசேஷத்தைக் கேள்விப் பட்டிருந்தால் அதற்குக் கீழ்ப்படிந்திருக்கக் கூடிய, ஆனால் ஒருக்காலும் அதைக் கேள்விப்பட்டிராத மனிதர் ஒருவரைத் தண்டிப்பதில் தேவன் நியாயமுள்ளவராக இருப்பாரா?” என்ற கேள்வியானது நாம் பதில் அளிக்க இயலாத மிகப்பெரிய கேள்வியாக இருக்கலாம், ஏனெனில் எல்லா மனிதர்களின் இருதயங்களையுமோ அல்லது எல்லா மனிதர்களின் சூழ்நிலைகளையுமோ நாம் முழுமையாக அறிய முடியாது. தேவன் நம்மையும் எல்லா மனிதர்களையும் நியாயந்தீர்ப்பார் என்பதற்காக நாம் நன்றியுள்ளவர்களாய் இருக்க முடியும். நாம் நியாயாதிபதியாய் இருக்க மாட்டோம்; நாம் நியாயந்தீர்க்கப்படுகிறவர்களாய் இருப்போம். ஆகையால், நாம் நமது கடமையைச் செய்து, இரட்சிக்க தேவபெலன் கொண்டுள்ள சவிசேஷத் திற்கு எல்லா மனிதர்களும் கீழ்ப்படியும்படிக்கு வேண்டுகல் செய்து, பூமி முழுவதற்கும் நியாயாதிபதியாக இருக்கின்றவர் எல்லா மனிதர்களையும் நீதியாய் நியாயத்தீர்ப்பு செய்வார் என்று நம்பியிருக்கக் கடவோம் (ஆதி. 18:25).

நித்தியத்திற்கும் தண்டனை என்பது நியாயமானதாக உள்ளதா?

நித்தியத்திற்கும் தண்டனை என்பதன் நியாயத்தை நாம் எவருடைய தர அளவையைக் கொண்டு மதிப்பிடுவோம்? பாவிக்கள் என்ற வகையில் நாம் பாவத்தின் ஏராளமான அளவை முற்றிலுமாகப் புரிந்துகொள்வதில்லை. பாவம் என்பது என்னவாக உள்ளது என்பதை நாம் காணாதிருக்கலாம். அது நம்மையும் பிறரையும் மாத்திரமின்றி, தேவனுடனான தனிப்பட்ட உறவையும் உள்ளடக்கியதாக இருக்கிறதே. பாவத்தை நாம் நன்கு அறிந்துள்ள தன்மையானது அதன் பயங்கரத்தன்மை பற்றிய நமது உணர்ந்தறிதலை உணர்வு குன்றச் செய்கிறது. பாவத்தின் மூலமாக நாம் தீட்டுப் பட்டு தேவனுடைய இயல்பில் குறைவுபடுவதால், அது கடுமையான தண்டனைக்குப் பாத்திரமாக உள்ளது (ரோமர் 3:23), தேவனுடைய இயல்புதான் நமக்கு தர அளவையாக உள்ளது (1 பேது. 1:15, 16). மன்னிப்பு இல்லையேல், நாம் தேவனுடைய பாவமற்ற பரலோகத்திற்கு வெளியே தான் இருப்போம் (2 பேது. 3:13; வெளி. 21:27).

நாம் பாவத்தை நேசித்து அதை மகிழ்வுடன் அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கலாம், ஆனால் தேவன் அதை வெறுக்கின்றார் (எபி. 1:9). தேவன் பாவத்தை வெறுக்கின்றார், ஆனால் பாவியை நேசிக்கின்றார் என்று சிலர் கூறுகின்றனர். ஒரு கருத்தமைவில் இது உண்மையானதாகவே உள்ளது; ஆனால் தேவன் பாவியை அந்த நபரின் பாவத்தில் இருந்து பிரித்துப் பார்ப்பது இல்லை. அவர் அப்படிச் செய்வாரென்றால், அவரது கோபமும் தண்டனையும் பாவியின் மீதல்ல ஆனால் பாவத்தின்மீதே இருக்கும். தேவனுடைய கோபம் பாவியின்மீது ஊற்றப்படுகிறது.² பாவத்தைத் தேவன் நம்மைப்போல் கண்ணோக்குவது இல்லை.

இது சில கேள்விகளை எழுப்புகிறது: நாம், பாவத்திற்கு நியாயமான தண்டனை என்ன என்பதைத் தீர்மானிக்கக் கூடியவர்களாக, அந்தத் திறமை உள்ளவர்களாக இருக்கின்றோமா? பாவம் என்பது உண்மையில் என்னவாக இருக்கிறது என்பதை நாம் காண முடியுமா? தேவன் பாவத்தைக் காண்கிற விதமாய், நாம் பாவத்தைக் கண்ணோக்க முடியுமா? பாவத்திற்கு நியாயமான தண்டனை பற்றி தேவனுடைய கண்ணோட்டத்தை நாம் புரிந்துகொள்ள முடியுமா? நம்மால், பாவத்தின் விளைவை நமது உலகத்திற்கு அப்பால் அது தேவனுடன் உள்ள ஒருவருடைய உறவுக்கு என்ன செய்கிறது என்பதையும் தேவனுடைய சித்தத்திற்கு எதிராகக் கலகம் செய்தல் பற்றி அவருடைய கண்ணோக்கையும் காண முடியுமா? நாம் பாவத்தின் ஏராளத் தன்மையைக் காண முடியவில்லையென்றால், எது நியாயமான தண்டனையென்று நாம் நியாயந்தீர்க்க முடியுமா?

பாவத்தின் ஏராளத் தன்மையும் தேவனுடைய தண்டனையின் கடுமையும், தேவன் நியாயத்தீர்ப்பை அறிவித்துள்ள நிகழ்ச்சிகளில் காண முடியும். ஆதாம் ஏவாள் ஆகியோரின் பாவத்தினால் நமக்கு, மரணம், தொந்தரவு, வியாதி, இருதய வலி மற்றும் ஆயிரக்கணக்கான உபாதைகள் வந்தன. ஒரு

சிறிய, ஒன்றுமறியாமற் செய்ததாகக் காணப்படும் செயலின் விளைவுகளை பல நூற்றாண்டுகள் அளவாக கோடிக்கணக்கான மக்கள் அனுபவித்ததின் மூலம் அதன் தீவிரத்தன்மையைத் தேவன் நமக்குக் காண்பித்துள்ளார். இது நியாயமற்றது என்று நாம் நம்பலாம், ஆனால் தேவனுடைய சித்தத்திற்கு எதிராகக் கலகம் செய்தலின் தீவிரத்தன்மையை நம்மால் நியாயந்தீர்க்க இயலாது. அவர் மாறுவதில்லை (மல். 3:6), ஆனால் “நேற்றும் இன்றும் என்றும் மாறாதவராயிருக்கிறார்” (எபி. 13:8). நித்திய தண்டனை என்பது அவருடைய கடந்த கால நியாயந்தீர்ப்புகளுக்குச் சீரற்றதாக இருக்க முடியாது.

சிலர், பூமியில் இப்படிப்பட்ட ஒரு குறுகிய காலத்திற்கு தேவனுடைய சித்தத்தை மீறி நடத்தல் என்பதற்கு நித்திய தண்டனை என்பது பொருத்தமற்றதாக உள்ளது என்று நினைக்கின்றனர். நமது நீதிமன்றங்களில் கூட, ஒரு குற்றத்தைச் செய்வதற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்ட காலம் என்பது தண்டனையின் கால அளவையோ அல்லது கடுமையையோ தீர்மானிக்கப் பயன்படுத்தப்படுவதில்லை. குற்றத்தின் அடர்த்தி/தீவிரத்தன்மைதான் தண்டனையைத் தீர்மானிக்கிறது.

நித்திய தண்டனையைக் குறித்து ஒரு சில உற்றுநோக்குதல்களை ஏற்படுத்துவது அவசியமாக உள்ளது:

(1) மீறுதலுக்கு விலை செலுத்துதல் என்பதை ஒருவரிடத்தில் கேட்குதல் என்பது, நியாயத்தை திருப்திப்படுத்த நாடுகின்றவரின் கண்களில் அந்தக் குற்றம் எவ்வளவு தீவிரமானதாக உள்ளது என்பதைச் சுட்டிக் காண்பிக்கிறது. பாவத்திற்கு விலை செலுத்துவதற்காக தேவன், தம்முடைய குமாரன் சிலுவையில் கொடூரமாக மரிக்கும்படி கேட்டுக்கொண்டது என்பது (1 பேது. 2:24; 3:18), தேவனுடைய கண்களில் பாவம் எவ்வளவு தீவிரமாக உள்ளது என்பதைச் சுட்டிக் காண்பிக்கிறது. தேவன் தமது நீதியைத் திருப்திப்படுத்தத் தமது குமாரனை இவ்விதமாக மரிக்கும்படி அனுப்பினார் என்றால், தேவனுடைய நியாயத்தின் நீதிமன்றத்தில் நித்திய தண்டனையானது நியாயத்திற்கு அப்பாற்பட்டதாக இருப்பதில்லை என்பது நிச்சயம்.

(2) தண்டனைக்கு தப்பித்துக்கொள்ள ஒரு வழியாக இவ்வளவு பெரியதான இரட்சிப்பை தேவன் (நமக்கு) அளிக்காதிருந்திருப்பாரானால் (எபி. 2:4) நித்திய தண்டனை என்பது அநீதியாகக் காணப்படும். நமது இரட்சிப்பிற்கான அன்பின் பலி ஒன்றை (நாம்) நிராகரிப்பதென்பது தேவனுடைய கோபாக்கினையை உண்மையாகவே வருவிப்பதாக உள்ளது (யோவா. 3:36).

(3) தேவன் ஒரு தேர்ந்து கொள்ளுதலை, நாம் ஈட்டியிராத ஒரு வெளியேறும் வழியை, மற்றும் நாம் பெற்றுக்கொள்ளத் தகுதியற்ற நிலையில் இருந்தும் அப்படி ஒரு வழியை அளித்திருப்பதால், தண்டனைக்குத் தப்பித்துக் கொள்வதா இல்லையா என்பதை தேர்ந்துகொள்ளுதல் நம்முடையதாக உள்ளது. விருப்பமுள்ள எவரும் ஜீவதண்ணீரை இலவச மாய் வாங்கிப் பருகலாம் (வெளி. 22:17). நாம் தேர்ந்துகொள்வதற்கு நித்திய ஜீவன் அல்லது நித்திய தண்டனையை நாம் தேர்ந்துகொள்வதற்கு, தேவன்

வாய்ப்பு அளித்துள்ளார் (மத். 7:13, 14; 25:46). தேவனுடையதல்ல ஆனால், நமது தேர்ந்துகொள்ளுதல்களின் அடிப்படையிலேயே நாம் சென்று சேரும் அடைவிடங்கள் இருக்கும். நம்மில் எவரும் கெட்டுப்போக வேண்டும் என்று அவர் விரும்பாமல், நாம் யாவரும் நித்திய ஜீவனை அடைய வேண்டும் என்றே அவர் விரும்புகின்றார் (2 பேது. 3:9). நமக்கு நித்திய தண்டனை தரவேண்டும் என்பதை தேவன் தேர்ந்துகொண்டிருப்பார் என்றால் நாம் அதைப் பற்றி ஒன்றும் செய்ய இயலாததாயிருந்தால், அவர் அநீதியுள்ளவராக இருப்பார். ஆயினும் தேர்ந்துகொள்ளுதலை மேற்கொள்ளும் உரிமையை நாம் பெற்றுள்ளோம், இதில் தேவனுடைய நீதி காணப்படுகிறது.

(4) தேவன் தண்டிக்கவிருந்த மனிதர்களுடைய இருதயத்தின் நிலைமையின்படியே நித்திய தண்டனை பங்கிட்டு அளிக்கப்படுகிறது. பிசாசும் அவனது தூதர்களும் மாற்றப்பட முடியாத, கலகக் குணம் கொண்ட இருதயங்களைக் கொண்டிருக்கலாம், இது அவர்களுக்குத் தரப்படும் நித்திய தண்டனையை நியாயப்படுத்தும். அவர்களுடன் நித்திய தண்டனை பெறச் செல்லுபவர்களும் தங்கள் இருதயங்களைக் கடினப்படுத்திக் கொண்டுள்ளனர் (மத். 25:41). “உன் மனக்கடினத்திற்கும் குணப்படாத இருதயத்திற்கும் ஏற்றபடி, தேவனுடைய நீதியுள்ள தீர்ப்பு வெளிப்படும் கோபாக்கினை நாளிலே உனக்காகக் கோபாக்கினையைக் குவித்துக் கொள்ளுகிறாயே” (ரோமர் 2:5); “அப்படியிருந்தும், அந்த வாதைகளால் கொல்லப்படாத மற்ற மனுஷர்கள் ... தங்கள் கைகளின் கிரியைகளை விட்டு மனந்திரும்பவுமில்லை” (வெளி. 9:20). தேவனுடைய பழிவாங்குதல் பற்றிய கடந்த காலச் சொல்லிளக்கமானது எல்லா மக்களையும், அவர்கள் தம் பொல்லாத வழிகளில் இருந்து திரும்பும்படிக்கு விழித்து எழுப்புவதாக இருக்க வேண்டும், ஆனால் எல்லாரும் தேவனுக்குக் கீழ்ப்படிய மனவிருப்பத்துடன் இருப்பதில்லை. சிலர் விழுந்துபோவார்கள் என்று வேதாசமம் குறிப்பிடுகிறது: “மனந்திரும்புதற்கேதுவாய் அவர்களை மறுபடியும் புதுப்பிக்கிறது கூடாத காரியம்” (எபி. 6:6). நரகத்திற்குச் செல்லுகின்றவர்கள் தங்கள் தண்டனையின் நிமித்தமாக தேவனை நிந்தித்துத் தங்கள் இருதயங்களை மூர்க்கப்படுத்திக் கொள்வார்களா?

நாம் யாவரும், “பிதாவாகிய தேவனுக்கு மகிமையாக இயேசுகிறிஸ்து கர்த்தரென்று அறிக்கைபண்ணு(வோம்)” என்று வாசிக்கின்றோம் (பிலி. 2:11). இது எல்லாரும் மனந்திரும்புவார்கள் என்று அர்த்தப்படுகிறதா? “பிசாசுகளும் விசுவாசித்து, நடுங்குகின்றன” (யாக். 2:19) அவைகள் இயேசுவை, “நீர் தேவனுடைய குமாரன்” என்று கூறி அறிக்கை செய்கின்றன (மாற். 3:11; 5:7ம் கூட). அறிக்கையிடுதல் என்பது மனந்திரும்புதலை மறைமுகமாக உணர்த்த வேண்டும் என்று அவசியமில்லை. அது அவ்வாறு செய்யுமென்றால், இந்த அசுத்த ஆவிகள் அறிக்கையிட்டபோது, அவை மனந்திரும்பின என்றாகிறது. அவைகள் மனந்திரும்பவில்லை என்பது தெளிவு.

நற்செய்தி உள்ளதா?

நாம் நரகத்தின் வேதனைக்குத் தப்பிக்கொள்ளும் வழியை நாம் ஏற்றுக்கொண்டால் அதை நமக்கு தேவன் இயேசுவின் மூலம் சாத்தியமாக்கி இருக்கின்றார் என்பதே இந்தப் பாடத்தில் நற்செய்தியாக உள்ளது (எபி. 5:9). இரட்சிப்பை விரும்புகின்ற எவரும் அதைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியும் (வெளி. 22:17).

தேவன் தமது அன்பு, கிருபை மற்றும் இரக்கம் ஆகியவற்றினிமித்தமாக, நமது பாவங்களுக்காக நாம் உபத்திரப்படுவதை விரும்பாமல் நமது உதவியற்ற சூழ்நிலையில் நமக்கு உதவியை அளித்துள்ளார் (ரோமர் 5:6-8). இதை அவர், நமது பாவங்களுக்காக இயேசுவின் மரணத்தின் மூலம் செய்தார் (யோவா. 3:16; ரோமர் 3:24; 11:32). இந்த நற்செய்தியாகிய சவிசேஷமானது நமது இரட்சிப்பில் தேவனுடைய பங்காக உள்ளது.

நாம் சவிசேஷத்தை விசுவாசித்து அதற்குக் கீழ்ப்படிந்தால் இந்த நற்செய்தியின் பயன்களைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும் (ரோமர் 1:16; 2 தெச. 1:8; 1 பேது. 4:17). இதில் நாம், நமது பாவங்களில் இருந்து மனந்திரும்புதல் (2 பேது. 3:9), இயேசுவில் உள்ள விசுவாசத்தை அறிக்கையிடுதல் (ரோமர் 10:9, 10) மற்றும் நமது பாவமன்னிப்பிற்காக ஞானஸ்நானம் பெறுதல் (மாற். 16:15, 16; அப். 2:38; 1 பேது. 3:20, 21) ஆகியவை உள்ளடங்குகின்றன. நாம் இதைச் செய்தால், இயேசுவின் இரத்தத்தினால் (கொலோ. 1:19-22; வெளி. 1:6) நமது பாவங்கள் கழுவப்படும் (அப். 22:16). நமது புதிய பிறப்பு மற்றும் அதைத் தொடர்ந்த புதிய வாழ்வு ஆகியவற்றின் காரணத்தினால், நாம் “சவிசேஷத்தினால் உண்டாகும் நம்பிக்கையை விட்டு அசையாமல், ஸ்திரமாயும் உறுதியாயும் விசுவாசத்திலே நிலைத்திருந்தால்” அவருக்கு முன்பாக, “பரிசுத்தராகவும் குற்றமற்றவர்களாகவும் கண்டிக்கப்படாதவர்களாகவும் ... நிறுத்தப் (படுவோம்)” (கொலோ. 1:22, 23). தேவன் நமக்கு வாய்ப்பை அளித்திருக்கின்றார். நாம் நித்திய தண்டனைக்குத் தப்பிக் கொள்ளும்படியாக நித்திய ஜீவனை தேர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

முடிவுரை

நித்திய தண்டனை என்ற சிந்தனையானது நமது நியாயத்தின் கருத்தமைவில் வெறுக்கக் கூடியதாக இருக்கலாம், ஆனால் இதையே தேவன் வாக்களித்துள்ளார் மற்றும் இது அவரது இயல்புடன் சீர்பொருந்தியதாக உள்ளது. அன்புகூரும் தேவன் என்ற வகையில், அவர் - தமது கிருபையின் மூலமாக - தகுதியற்றவர்களும் அழிந்து போகின்றவர்களுமாகிய நமக்கு, பரலோகத்தில் அவருடன் இருக்கும் நித்திய ஜீவனுக்கான நம்பிக்கையை அளித்துள்ளார். நாம் சவிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படிந்து அவருடன் ஜீவிப்பதைத் தேர்ந்து கொள்ள முடியும் அல்லது, சவிசேஷத்திற்குக் கீழ்ப்படியாமல் இருந்து பிசாசுடனும் அவனது தூதர்களுடனும் நித்தியத்திற்கும் இருப்பதைத் தேர்ந்து கொள்ள முடியும். தேவன் நம்மைத் தேர்ந்துகொண்டுள்ளார். பிசாசும் நம்மைத் தேர்ந்துகொண்டுள்ளான். நாம்

தேவனையோ அல்லது பிசாசையோ தேர்ந்துகொள்ள முடியும். நாம் மேற்கொள்ளுகின்ற தேர்ந்துகொள்ளுதலின் அடிப்படையிலேயே நமது நித்திய அடைவிடங்கள் அமையும்.

மரணத்தின் கதவுகள் நமக்குத் திறக்கும்போது அல்லது, இயேசு மறுபடியும் வரும்போது, நாம் தேவனையும் நித்தியத்தையும் முகமுகமாய் எதிர்கொள்ளுவோம். உங்கள் நித்திய அடைவிடம் எதுவாக இருக்கும்?

குறிப்புகள்

¹யாத். 20:5; யோசு. 24:19; எசே. 39:25; 1 கொரி. 10:22 ஆகிய வசனங்களைக் காணவும். ²யோவா. 3:36; ரோமர் 1:18; எபே. 5:6; கொலோ. 3:6; 1 தெச. 2:16 ஆகிய வசனங்களைக் காணவும்.